

Αδημοσίευτος Σεφέρης, σήμερα, 50 χρόνια από

Για

πρώτη φορά κυκλοφορούν νεανικές επιστολές του προς την αδελφή του.

Συμπληρώνονται σήμερα, Τρίτη 10 Δεκεμβρίου, 50 χρόνια από την ημέρα που απονεμήθηκε στον Γιώργο Σεφέρη το Νομπέλ Λογοτεχνίας. Με τον σπουδαίο ποιητή να παραλαμβάνει τη σημαντική διάκριση λέγοντας: «Αισθάνομαι πως είμαι μια ζωντανή αντίφαση. Η Σουηδική Ακαδημία αποφάσισε ότι οι κόποι μου σε μια γλώσσα περίφημη ανά τους αιώνες, αλλά όχι διαδεδομένη στη σύγχρονη μορφή της, αξίζουν τούτη την υψηλή διάκριση. Αποτίνει φόρο τιμής στη γλώσσα μου – κι εγώ, εις ανταπόδοση εκφράζω την ευγνωμοσύνη μου σε μια ξένη γλώσσα. Ελπίζω να δεχτείτε τις δικαιολογίες που προβάλλω στον εαυτό μου». Την επέτειο -μια επέτειο που περνά σχεδόν απαρατήρητη, χαμένη μέσα στον κυκεώνα των προβλημάτων που ταλανίζουν τους σύγχρονους Έλληνες- τιμάει τώρα το περιοδικό «Φρέαρ», δημοσιεύοντας στο νέο τεύχος του πέντε επιστολές του Σεφέρη προς την αδελφή του Ιωάννα Σεφεριάδη-Τσάτσου, οι οποίες γράφτηκαν από τον Ιανουάριο ως τον Απρίλιο του 1922, στο Παρίσι όπου ο ποιητής σπούδαζε. Τα ντοκουμέντα δημοσιεύει η ισπανίδα νεοελληνίστρια Μάιλα Γκαρθία Αμορός, και αποτελούν ένα μικρό μόλις δείγμα από το υλικό που έχει συλλέξει στην ανέκδοτη

μεταδιδακτορική της έρευνα με τίτλο «Αλληλογραφία Γιώργου Σεφέρη – Ιωάννας Σεφεριάδη (Τσάτσου): τα χρόνια της νιότης (1919-1924)». Μέσα από τις σελίδες τους ο αναγνώστης ανακαλύπτει τη βαθιά αγάπη των δύο αδελφών και τους εξαιρετικά στενούς δεσμούς τους, όπως παρακολουθεί και έναν σημαντικό ποιητή εν τη γεννήσει του, καθώς ο νεαρός Γιώργος στέλνει συχνά στην αδελφή του στίχους του, ζητώντας τη γνώμη της. Παραθέτουμε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα:

«Κι' αν ακόμη η τέχνη μου ήταν μόνο και μόνο η αιτία του να μου γράφεις, όπως ξέρεις να μου γράφεις, θα ήταν μεγάλη για μένα και αρκετή, μονάχα λέγε μου πάντα την αλήθεια, όσο κακιά κι αν είναι, αυτό μόνο. Ξέρεις, επειδή γνωρίζω πως νιώθεις πολύ παραπάνω από μερικούς ψευδοφιλόλογους, λογογράφους και κριτικούς που σου γράφω καθώς σου γράφω. Πώς θα σε ήθελα τέτοιες στιγμές κοντά μου, με τις κουβέντες σου και τα λογάκια σου, θα ήμουν διπλά δυνατός. Χτες, διαβάζοντας το βιβλίο του Ροδοκανάκη για το Βυζάντιο, βρήκα τη λέξη «ερωτοβολώ» μ' έκανε να ονειρευτώ, μια λέξη με δένει σαν και ένα καλλιτέχνημα μούρθαν αυτοί οι στίχοι που σου στέλνω κατά τη συνήθειά μου:

*Ερωτοβόλια, ερωτολόγια
πόσοι αντίλαλοι σας έχουν πνίξει;
που θέλω τάχα καταλήξει
μοιρολογώντας μοιρολόγια,*

*Βουβά σήμαναν τα ρωλόγια
και δεσμοφύλακας η πλήξη
σας έχει ανίδεα σφαλίζει
στης νόησής μου τα κατώγια*

*Ερωτοβόλια, ερωτολόγια
ποια πλήξη να σας έχει πνίξει;»*

Πηγή: tospirto.net